

עין משפט
גר מצוה

פב:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

מסורת הש"ס

(א) כ"ב כ"ב, (ב) כ"ב כ"ב, (ג) כ"ב כ"ב
חל כל בש"ס, (ד) יומא כ"ב
ע"פ ל"ב: אבות דרבי סי'
לה משפחה דנפשי פ"ו,
(ה) תנינא כ"ב, (ו) זמית כ"ב,
(ז) כ"ב כ"ב, (ח) כ"ב כ"ב
(ט) כ"ב כ"ב, (י) כ"ב כ"ב
מ"ט: מנחות ס"ד, (כ) כ"ב
ל"ב כ"ב, (כ"א) כ"ב כ"ב
(כ"ב) כ"ב כ"ב, (כ"ג) כ"ב כ"ב
הש"ס כ"ב כ"ב, (כ"ד) כ"ב כ"ב,
זמ"ט, (כ"ה) כ"ב כ"ב,
(כ"ו) כ"ב כ"ב, (כ"ז) כ"ב כ"ב
כ"ב כ"ב.

אחא איהו ותיקן אפילו דבריה. לא קיימא לן הכי אלא
כ"י יהודה בן בתיהא דאמר דברי תורה אין מקלנין טומאה
דלאמר בראשית ג' וכו' (וחילין דף ק"ט: וכו') ובמי שמתו ונכרתו דף כ"ב.
האידנא נהבו עלמא כחלמא סבי וא"ת דהי"א אל"ס ר' יהודה לנטל

תקנת עורא וי"ל דלמלא סבר דלא
תיקן עורא דבר זה אי נמי התנה
שכל מי שרצה לנטל יבטל דברי
האי גוונא מותר דלאמר בריש מועד
ק"ן (דף ג'): אי נמי לא פשט אסורו
ברוב ישראל דלאמרין גבי שמן צ"פ
אין מעמידין (ע"ו דף ל"ג) ואע"ג
דמשמע התם דאי דינאל גזר עליו
לא היה ר' יהודה נשאה יכול לנטל
אע"פ שלא פשט היינו במילמא
דמבי בקרא אל תקנת עורא לא
כתיב בקרא והא דדריש נמי שמתו
(נכרתו דף כ"א): מדמכתיב והודעת
לגננין וסמך ליה י"ס אשכ עמדת
מה להלן בעלי קריין אסורין כ"י
אסמכתא היא דהא עורא מיקן והא
דאמר נמי שמתו (שם דף י"ח):
גבי צניח דמכר גורא דנכרדא ונמא
וטבל לא לנטל מורה דלאמי עורא
לא הוה אל"א לכולן חולין בטרה:
ואינה מביאה עגלה ערופה.

דלא נתחלקה היפוק ליה משום דלית
לן למילא כמר רובא דעלמא דלאמר
בלא יחפור (ב"ב דף כ"ג:) ואע"ג
דלאמר התם דניבונת בין ההרים
לא חולין נמר רובא דירושלים הריס
סבי לא לקנות חקרייה ורכלת דתיב
נכנסין יוזאין לה לעלות לרגל
ובנאל ימות השנה נמי לנטל נדריס
ונדנות וגם אומות העולם היו נאין
לה לקנות שקרייה ורכלת עמיס
וי"ל דמ"מ היו שם מקומות שלא היו
מזייס כ"י א"ס יושבי ירושלים לנדס
אי נמי נימי חוקיה שכל ישראל היו
ירושלים ואלא היו נאין לקמורה:
ואין משלמא בנגעים דתיב
אחוחתבם ירושלים לא נתחלקה
לשבטים. אין לפרש שנתחלקה אל"א
שנתנו דושנה של ירימו תחמיה ולפיכך
אין משלמא דבפ"ק דיומא (דף כ"ג)
משמע דלמ"ד לא נתחלקה לא
נתחלקה ממש וא"ת מגליה דלא
נתחלקה ממש דלמא סבר נתחלקה
אלא שנתנו דושנה של ירימו תחמיה
כמו ל' יהודה דלאמר נתחלקה ומעמא
ובית המקדש עלמא אין מעמא אע"ג
דנתחלק אל"א משום שנתנו דושנה
של ירימו תחמיה דלאמר התם וי"ל

דבית המקדש קברא הוא אע"ג דנתחלק דחזרו וקנו אותו כדי שיהא לכל ישראל חלק בו אבל ירושלים א"ס מתחילה נתחלקה למה היו חוזרין
וקוין אותה: **לא** יגרא ארם חזירין. וא"ת מ"ל דאסור לעשות סחורה בכל דברים עממיס כדמתן במסכת שביעית (פ"ו מ"ג) אין עושין סחורה
בגבולות וטריפות וצ"פ כל שעה (פסקים דף כ"ג) וכו' נמי אומר יידי חיה ועוף שטודמנו להם מיניס עממיס דוקא נודמנו אל"א לכתחילה
לא כדדריש התם יהיו בזהימן יהא ובת"כ נמי דרשין שקן הוא לנכס שלא לעשות סחורה בהן ומיך ר"ת דהיינו דוקא דבכר העומד
לאכילה אל"א א"ס מגדלן למשוח עורות בשומן או למוכרן לישראל שימשה בהן שרי וכל חלב מותר למכור היכא דלא קאי לאכילה ובידושלמי
נמי מפרש בהאי פירקא דסוסיס וחסוריס שרי לעשות בהן סחורה משום דמתמן למלאכה: **ואסור** אדם שיצמד בנו הכבשת ויוניא. וא"ת
והלא בפולמוס של טיטוס גזרו דלאמרין בפרק במרא דסוטה (דף מ"ט) ועיטוס היה בשעת חורבן דלאמרין בהנחיקן (גיטין דף ו'):
ומלכות בית חשמונאי קדמי טובא דלאמרין בפ"ק דע"ו (דף ט') וי"ל דמשיקרא גזרו ולא קבלו מינייהו א"י אי הוה צני למיקס כצור
לא היה מיקמי בעריין אל"א לנטוק איכא גזירה דרננין ונאלא דלא יגדל דמני' היא היכא גזירה דפולמוס של טיטוס: **ועל** אותה שעה
שינוי מעשה שבא. (כולה) משנה היא כמנחות צ"פ ר' ישמעאל (דף ס"ד: וכו') וא"ת והא כימי מרדכי הוה המעשה דלאמר התם גמ' דלמא
חרשא אומבי דיה אגנא כ'י אחר לטן מרדכי ומימה גדולה היא א"ס חיה מרדכי כל כך דבית חשמונאי לא היה כ"י א"ס ר"ת שניס קודם חורבן
דלאמר בפ"ק דע"ו (דף ט') ונאלא לר"י דכל אותן שהיו בקיאים ברמזים ובלשונות היו נקראים על שם מרדכי לפי שהוא היה ראש וחסם
להכיר ואומא מעשה דג' נשים דמימי התם נאלא שהיה מרדכי ממש דקאמר והיינו דמתן (שקלים פרק ה' משנה א') פתחיה על הקנין:
לשון

תורה אור השלם
1. ואיש כי ימצא מקנה
שכבת ידו וידיון בטיס
אח כל בש"ס ויטא עד
הק"ב ויקרא בו טו
2. ואם לא ימצא עד
מלאות לו שנה תמקח
וקם הבית אשר בעיר
אשר לו תהא לצמיתת
לקנה אותו לדריקו לא
יקרא בו ל
3. כי ימצא חלל
באדמה אשר לו אלהיו
נתן לך לרשתה נפל
בשדה לא תרע מי
הק"ב דברים כא א
4. כי חשמת באחת
עירך אשר לו אלהיו נתן
לך לרשתה שם לאמר:
דברים יג א
5. כי תבא אל ארץ
בנען אשר אתו נתן לך
לאחזה ותתיי נגע צרעת
בבית ארץ אחותכם.
ויקרא די לו

גליון הש"ס
נ"ב הורקנוס בספריס.
כמנחות דף ס"ד פ"ב
ויטוס דף מט פ"ב א"ס
כ"ב הורקנוס מנחין
ואריסטובולס מנכסיס:

לעזי רש"י
אלדלדור (אלדלדור י"ג).
והורהו. פ"ספס.

מוסף רש"י

לא נתחלקה ירושלים
לשבטים. ומילן א"ס
מיקן ליה (ע"כ) וכו'.
נתון לך לרשתה. ואין
נכנסין ירושלים דקמבר
לא נתחלקה לשבטים ויומא
כ"ג: ואינה מטמאה כ"י
בנגעים דתיב כ"י
אחוחתבם. אין לחמה
לנטל קמבר לא נתחלקה
ל' השנה יהיה וימילא אל"א
כל הנגעים שין בה
(וי"ו) וכו' מ"ה מ"ה
כ"ג: בית חשמונאי. שני
לחם שרי מתקושטס
על המלכה. חוקיה
ואריסטובולס (פ"ספס).
ואריסטובולס מבחורין.
א"ר על ירושלים והיא פמו
חיל רומיס (שם) ע"כ:
הורקנוס מבחורין. דיה
שם זקן אחד. מנכסיס
(שם) שהיה מכיר
בכבשת ויוניא. רחמיה
(מנחות ס"ד) לטן תמיה
שמכריס ויני מלנין
ואין שאר העם מכריס
בו (פ"ספס). אמר
להם. לאתן סמחין (שם).
ובדועזעה ארץ ישראל.
מתן המלך שעה שניה
של חילל שמו (שם).
מעשה שבא עומר כ"י.
לאותן החילות המרינו כל
סבינות ירושלים (מנחות
ס"ד) שאותה שנה המרינו
אחוחתבם את הירשית
שכבשות מדינת ירושלים
והנלך לכבא אותה
שנה את השמר מנחת
ל' נכסיס. ובכאר השניס
מתן השמר לכבא את
הקריב לירושלים דמבי
כמתל הקריב שחא שרע
לא והכר מלך ממני
ושכחתי כל מרחוק ממני
ומחשבין ויין כי השכלת
מלך מן הגרעין (פ"ספס).
ס"ה.